

дълъг, еднакъв с другите, омръзнал сам на себе си ден, като тоя вчерашен парализиран старик, който пак се появи с разнебитената количка и с своето дрезгаво изблейване: „П-п-п-ипирози!...“

След няколко минути малката кола безшумно се плъзна напред, после зави, за да излезе на главната улица. Още веднаж, като топъл въздушен водопад, ги обля гъстият мирис на липите, сетне пробегнаха низки стрехи над варосани стени, изтруполя мостче и полето се откри напреде с избуяли нивя. По една пътечка дете водеше вързано за рогчетата агне. По-натък едноконна бричка едва-едва се клатеше по шосето.

Младата жена обърна лице към мъжа:

— Хубаво беше, наистина... Но, все пак, по-хубаво е, че си отиваме, нали?...

И понеже сама знаеше, че няма да има отговор, добави:

— Защо караш тъй бавно?

Той я погледна, сякаш не бе чул, сетне мръдна рамене и отвърна:

— Че защо пък ще бързаме? Какво ли толкова ни чака?...